

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 89/2026-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **O2 Slovakia, s.r.o.**, Pribinova 40, Bratislava, IČO 47 259 116, zastúpenej A.K.F. Legal, s. r. o., Svätoplukova 2B, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 13CoCsp/1/2025-141 zo 4. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a porušenia čl. 1 ods. 1 ústavy a čl. 2 ods. 1 listiny rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 13CoCsp/1/2025-141 zo 4. novembra 2025 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Navrhuje, aby ústavný súd zrušil rozsudok krajského súdu, vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je žalovanou v spotrebiteľskom spore vedenom na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 17Csp/26/2024, ktorého predmetom je určenie neprijateľnosti troch zmluvných podmienok. Okresný súd vyhovel žalobe žalobcu a rozsudkom č. k. 17Csp/26/2024-104 z 5. novembra 2024 určil, že všetky tri zmluvné podmienky (bližšie špecifikované v označenom rozsudku, pozn.) sú neprijateľné zmluvné podmienky a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania.

3. Proti rozsudku okresného súdu sa sťažovateľka odvolala. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a rozhodol o trovách odvolacieho konania.

4. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľka podala 19. januára 2026 dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodila z § 420 písm. f) a z § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Dovolanie tvorí prílohu ústavnej sťažnosti a ku dňu podania ústavnej sťažnosti o ňom nebolo rozhodnuté.

II

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka považuje napadnutý rozsudok za arbitrárny, zmätočný, nedostatočne odôvodnený a nespravodlivý. Jeho odôvodnenie nespĺňa podľa názoru sťažovateľky ústavne požiadavky, keďže krajský súd nesprávne právne posúdil otázky dôležité pre vydanie rozhodnutia vo veci samej, riadne sa nevysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami, nedostatočne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, nedostatočne alebo vôbec neodôvodnil svoje právne posúdenie veci. V konkrétnostiach tvrdí, že všeobecné súdy (i) sa nezaoberali skutočnosťou, že neboli splnené podmienky na podanie žaloby; (ii) nevzali do úvahy, že neboli splnené pojmové znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky; (iii) vychádzali zo svojvoľných záverov, ktoré nemajú žiadnu oporu v súdnom spise; (iv) nevykonali individuálne posúdenie prejednávanej veci ale odkopírovali odôvodnenie rozhodnutia v inej právnej veci a (v) nevysporiadali sa so všetkými zásadnými argumentmi sťažovateľa.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie práv sťažovateľky podľa ústavy, listiny a dohovoru, ku ktorému malo dôjsť napadnutým rozsudkom krajského súdu.

7. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd vychádza z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v zmysle ktorého má sťažovateľ právo domáhať sa ochrany práv a slobôd pred ústavným súdom iba v prípade, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o ústavnej sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

8. Ústavný súd stabilne zastáva názor, že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti na ústavnom súde je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní (podobne I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09, III. ÚS 124/2017, IV. ÚS 209/2020). Vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných právnych

predpisov, totiž neznamená samotné podanie oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (IV. ÚS 177/05, IV. ÚS 180/2010).

9. Ako už bolo uvedené, sťažovateľka v ústavnej sťažnosti výslovne uviedla, že súbežne s podanou ústavnou sťažnosťou podala proti napadnutému rozsudku krajského súdu aj dovolanie. Jeho prípustnosť vyvodzuje z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP (pre jeho arbitrárnosť a nedostatočné odôvodnenie), ako aj z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP (pre nesprávne právne posúdenie, pričom dovolaciemu súdu položila štyri právne otázky predstavujúce podľa jej názoru otázky zásadného právneho významu, ktoré neboli zatiaľ v rozhodovacej praxi riešené). V dovolaní namietané porušenie práva na spravodlivý proces a nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom sa *de facto* kryje so sťažnostnou argumentáciou uvedenou v jej ústavnej sťažnosti.

10. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán, na relevantné konanie súdu spojené zo zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom odmietnutia spravodlivosti (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/155/2017). Teda i sťažovateľkou namietané nedostatočné odôvodnenie zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (napr. 5 Cdo 57/2019, 2 Cdo 100/2018, 4 Cdo 3/2019, 4Cdo/125/2019, 4 Cdo/120/2019, 1 Obdo/7/2018).

11. Je nepochybné, že v tomto konkrétnom prípade bolo nevyhnutné, aby sťažovateľka pred podaním ústavnej sťažnosti splnila podmienku uplatnenia dovolania ako procesného prostriedku, ktorý jej zákon na ochranu jej práv poskytuje. To platí aj v prípade, ak má sťažovateľka popri namietaní porušenia jej práva na súdnu ochranu v kontexte nedostatočného odôvodnenia [ako námietky v zásade aplikovateľné pod dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, pozn.] výhrady aj voči právnemu posúdeniu veci, ktoré považuje za arbitrárne [námietka aplikovateľná pod dovolací dôvod podľa § 421 CSP]. Rozsah, v akom sťažovateľka napadla rozsudok krajského súdu dovolaním (zohľadňujúc uplatnené dovolacie dôvody), umožňuje dovolaciemu súdu realizovať materiálny prieskum napadnutého rozhodnutia, ktorého výsledkom môže byť postup podľa § 449 CSP, t. j. zrušenie rozsudku krajského súdu. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka podaným dovolaním môže dosiahnuť cieľ sledovaný aj touto ústavnou sťažnosťou.

12. Z obsahu ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť z opatrnosti, pričom tvrdí, že rozsah prieskumu dovolacím súdom nie je totožný s rozsahom prieskumu ústavného súdu na základe ústavnej sťažnosti (pričom však neuvádza žiadne konkrétne námietky, ktoré sú z dovolacieho prieskumu v jej veci vylúčené, pozn.). Zastáva názor, že v určitom rozsahu môže byť prieskum na základe ústavnej sťažnosti širší ako prieskum na základe dovolania, resp. dovolanie nemusí byť úspešné napriek tomu, že napadnuté rozhodnutie zasahuje do základných práv a slobôd strany sporu. Ústavný súd nemôže v okolnostiach danej veci ponechať tento názor bez výhrad. V ústavnoprávnej rovine sa porušenie práva na spravodlivý proces,

resp. práva na súdnu ochranu vníma ako jeden celok a pri posudzovaní ústavnej sťažnosti sa nezužuje len na porušenie procesných práv v intenzite majúcej za následok porušenie práva na spravodlivý proces, ale zahŕňa aj ústavne nekonformné (arbitrárne) právne posúdenie. Nezahŕňa však také nesprávne právne posúdenie, ktoré nemá ústavnoprávnu intenzitu. Dovolací súd má naopak širší priestor na tvorbu a rozvoj práva, pretože v rámci § 421 v spojení s § 432 CSP môže preskúmať (a následne zrušiť) rozhodnutie pre nesprávne právne posúdenie, hoci táto nesprávnosť nemá ústavnoprávnu intenzitu, ale zároveň môže preskúmať aj arbitrárne právne posúdenie, ktoré má ústavnoprávnu intenzitu. Dovolací súd môže z viacerých prípustných výkladov vybrať jeden, ktorý sa pre právnu prax ustáli a vytvorí určitý judikatúrny trend, a tým právnu istotu v určitej právnej otázke. Priestor ústavného súdu pri posudzovaní nesprávneho právneho posúdenia je potom zúžený len na nesprávne právne posúdenie, ktoré nie je ústavnokonformné (arbitrárne právne posúdenie) a môže teda zasiahnuť len v prípade ak sa pri výklade práva vybočilo z prípustných medzi výkladu [k tomu pozri Gešková, K. *O tom, či je arbitrárne právne posúdenie vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, Súkromné právo 1/2023*, s. 14 a nasl.].

13. Bez ohľadu na uvedené je potrebné dodať, že § 124 *in fine* zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) umožňuje sťažovateľom v ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu najvyššieho súdu predniesť aj námietky, ktoré nemohli byť predmetom dovolacieho prieskumu. Lehota na podanie ústavnej sťažnosti sa teda bude považovať za zachovanú aj voči právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu v rozsahu, v akom námietky sťažovateľa nemohli byť predmetom dovolacieho prieskumu. Tieto námietky tak budú spôsobilé byť predmetom úplného ústavného prieskumu až spolu s výsledkami dovolacieho konania [m. m. I. ÚS 182/2023 (ZNaU 15/2023)]. Sťažovateľka pritom ani netvrdí, že by niektorú z námietok nemohla uplatniť v dovolacom konaní.

14. Sumarizujúc uvedené, možno uzavrieť, že právny poriadok Slovenskej republiky nateraz poskytuje sťažovateľke účinný právny prostriedok ochrany jej základných práv a slobôd, ktorý sťažovateľka využila (t. j. podala dovolanie). O podanom dovolaní bude oprávnený rozhodnúť Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Inak povedané, v tejto chvíli sa ústavná sťažnosť podaná ústavnému súdu javí byť predčasne podaná, keďže existuje iný orgán verejnej moci oprávnený poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľky.

15. Podanie dovolania a súbežne s ním aj podanie ústavnej sťažnosti navodzuje situáciu, keď princíp subsidiarity vylučuje právomoc ústavného súdu na rozhodovanie vo veci v čase do rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní. Tejto situácii zodpovedá aplikácia § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

16. Preskúmaním ústavnej sťažnosti zo strany ústavného súdu v čase, keď vo veci zároveň prebieha dovolacie konanie, by došlo k vzniku ústavne neakceptovateľného stavu, keď by v zásade o rovnakej veci rozhodovali paralelne viaceré orgány súdneho typu – najvyšší súd a ústavný súd (m. m. II. ÚS 1/08, II. ÚS 393/2014, III. ÚS 632/2014, IV. ÚS 146/08, IV. ÚS 420/2011). Takýto stav by mohol viesť k rozdielnym rozhodnutiam v rovnakej veci, čo by malo negatívne

(a len obtiažne odstrániteľné) dôsledky na právnu istotu, ktorá tvorí integrálnu súčasť princípov právneho štátu (III. ÚS 35/2019, III. ÚS 480/2017).

17. Vzhľadom na prezentované závery sa ústavný súd podanou ústavnou sťažnosťou meritórne nezaoberal, keďže dospel k záveru o jej neprípustnosti, a preto ju v zmysle zásady *ratio temporis* odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu